

FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE PSIHOTERAPIE

19.04.2019

Despre psihoterapie și Cronica veche

Maria Cernegura

Federația Română de Psihoterapie a luat ființa în anul 2001 ca urmare a reunirii unui număr de 12 asociații naționale profesionale de diferite modalități psihoterapeutice.

Această organizație își are rădăcinile în 1993, când un grup de oameni inimoși alături de prof.dr. Mircea Lăzărescu, s-au întâlnit la Gătaia și au înființat prima Asociație Română de Psihoterapie, la care au aderat mai târziu, în anul 1995 un număr de asociații naționale de psihoterapie de diverse orientări psihoterapeutice.

Astfel Asociația Română de Psihoterapie a devenit asociația „umbrelă” și prima Asociație Națională de Psihoterapie. Tot în 1995, Asociația Europeană de Psihoterapie cu sediu la Viena, primește cererea de afiliere a Asociației Române de Psihoterapie și permite acesteia alăturarea în marea familie a psihoterapiei Europene.

Prin afiliere Asociația Română de Psihoterapie, preia modelele de standarde de formare a psihoterapeuților prin legăturile stabilite cu alte școli de psihoterapie din Europa.

În 2001 s-a decis înființarea Federației Române de Psihoterapie care a devenit și umbrela NAO, pentru acordarea certificatului național și european de psihoterapeut și a elaborat primul regulament de acreditare și certificare a psihoterapeuților, ținând seama de standardele de formare impuse de Asociația Europeană de Psihoterapie.

Până aici, nimic din ceea ce am scris nu se poate constitui într-un eseu, ci doar într-o descriere a evoluției unei organizații profesionale de psihoterapie. Și totuși această organizație, a făcut o ispravă deosebită aducând în dezbatere publică necesitatea unei legi care să reglementeze profesia de psihoterapeut. Acest proiect de lege se află deja în dezbatere liberă, având șansa (ei) de a se consolida în tablele legii psihoterapiei în România. Ce legătură ar fi între Revista

Cronica Veche și această prezentare, și cum de continui să scriu de la tastatură, știind de pe acum că nu va rezulta un eseu, așa cum Dl. Cronicar, Nicolae Turtureanu mi-a recomandat să scriu la încheierea acestui periplu al Revistei Cronica Veche, asigurându-mă de nevoia de psihoterapie din partea echipei de redacție, după ce revista va înceta să existe. Cum se poate să înceteze să existe ceva ce a existat atât de decent și de util în societate, când însăși această revistă este tot ca o formă de psihoterapie prin scris sau citire. Cum poate sufletul Universului să trăiască fără hrana cuvintelor, potrivit alese de cei ce s-au ocupat cu atâta grijă de păstrarea lor în viață până astăzi?

Când nu scriu poezii/proză, ascunsă după pseudonimul Maria Cernegura, îmbrac haina psihoterapeutului și devin omul de zi cu zi, Ramona M. Covrig, psihoterapeut de orientare psihoterapeutică Adleriană, vicepreședintele Federației Române de Psihoterapie, Diplomat în Psihologie Adleriană (distincție oferită de Societatea Nord Americană de Psihologie Adleriană), Certificată European ca Psihoterapeut, și conduc Comisia de Certificare Europeană ca Psihoterapeut. Am fost implicată în mod direct la elaborarea legii psihoterapiei, cu credința că psihoterapia are dreptul să fie o profesie de sine stătătoare, așa cum este ea în unele țări din Europa în concordanță cu Directiva Europeană din 2005. În timpul elaborării proiectului de lege cu privire la profesia de psihoterapeut, am întâlnit o echipa de oameni de vocație, dornici să păstreze și să conțină toate elementele definiției pentru ca acest vis, numit psihoterapie- să fie cât mai aproape de a fi împlinit. Nu știu dacă va fi adoptată sau nu această lege a psihoterapiei în România.

Aș vrea să cred că societatea și mediul politic, vor da șansă acestui proiect. Așa cum o mână de oameni au muncit și au luptat pentru a face acest proiect să existe, așa și revista Cronica veche mai are încă de luptat, chiar și atunci când nu mai crede ca deține resurse. Cred că cele mai mari bătălii le dăm cu noi înșine, iar în aceste lupte riscăm să pierdem esența - empatia și sentimentul comuniunii sociale, ambele atât de necesare pentru a păstra nouă, o Cronică Veche.

Auzind cândva despre una dintre revistele de literatură din București, că se va desființa din cauza retragerii sponsorului principal, angajații, colaboratorii și chiar unii dintre cititori, au început să facă donații și să păstreze revista până în prezent.

Lucrurile importante din viață se obțin greu, dar și mai greu se păstrează. Când se pierde însă, e semn ca nu mai sunt importante pentru noi. Nu luptăm să păstrăm decât acele lucruri care contează pentru noi. Iașule drag, Cronica Veche este pe cale să te părăsească.

Nu te lăsa parasit atât de ușor!

Maria CERNEGURA

Pasăre zidită

Când am ajuns în Sotogrande m-am liniștit
 noaptea am adormit în barca învalată de alge
 în Santorini inima s-a colorat în albastru
 iar la Verona s-a îndrăgostit de fiecare piatră
 sculptată de timp
 în Tunelul Gotthard inima mi se făcuse cât un
 bob de rouă
 timp de 16,3 km prin venele pământului a fost în
 lacrimi
 nu-i place întinericul, mi-am zis
 am dus-o la Paris unde a stat închisă 3 zile în
 curtea catedralei Sacre Coeur
 privind păsările zidite în piatră
 în Cartierul Latin s-a înveselit pentru întâia oară
 în fiecare zi a vizitat cămăruțele strâmte din
 librăria Shakespeare

măi târziu s-a cătărat ca o liană pe peretele de la
 apus
 îndrăgostiții se sărutau la etajul unu al casei lui
 Rodin
 prin căsușul palmelor strănse în îmbrățișare
 a contemplat ore în șir copul ei înclinat spre
 stânga
 și fața lui transfigură de intensitatea iubirii
 în Golful Sol del Mallorca inima s-a lăsat prădată
 de pirajii ce-și ascundeau comorile în peșteri
 în Chapin mi-am văzut inima în ochii unei
 căprioare murind

când inima mea a ajuns la Fontana di Trevi pe
 orele trei după amiază
 soarele era îndrăgostit
 am stat împreună la rând
 să ne spunem dorința
 El îmi tot șoptea ceva despre lună
 inima mea voia acasă
 sub nuc.

cronica

Anul IX, nr. 3 (98), martie 2019

o revistă nouă

